

Advokatfirmaet Energi & Miljø
Åboulevarden 49 C
8000 Aarhus C

Tilsynsudtalelse om Svendborg Kommunes mulighed for at etablere og drive individuelle varmepumper – advokatfirmaets sagsnr. 14766

3. november 2021

J.nr. 21-1229

Advokatfirmaet Energi & Miljø har den 21. december 2020 skrevet til Ankestyrelsen på vegne af Svendborg Kommune.

Ankestyrelsen
7998 Statsservice

Advokatfirmaet Energi & Miljø har bedt Ankestyrelsen om en forhåndsudtalelse om, hvorvidt Svendborg Kommune vil kunne etablere og drive 58 individuelle varmepumper til forsyning af kommunens egne bygninger i et selskab med begrænset ansvar.

Tel +45 3341 1200

ast@ast.dk
sikkermail@ast.dk

Resumé

EAN-nr:
57 98 000 35 48 21

Ankestyrelsen vurderer, at Svendborg Kommune med hjemmel i kommunalfuldmagtsreglerne kan etablere og drive individuelle varmepumper i aktieselskabet Svendborg VE A/S og samtidig bevare rådigheden over selskabet.

Åbningstid:
man-fre kl. 9.00-15.00

Vi beklager den lange sagsbehandlingstid.

Sagens oplysninger

Advokatfirmaet Energi & Miljø har oplyst, at Svendborg Kommune ønsker at udskille ejerskabet og driften af 58 individuelle varmepumper til aktieselskabet Svendborg VE A/S. Det er oplyst, at Svendborg VE A/S er et 100 pct. ejet datterselskab under Svendborg Forsyning A/S, og at Svendborg Forsyning A/S er 100 pct. ejet af Svendborg Kommune. Svendborg Forsyning A/S varetager vandforsyning, spildevandforsyning, affaldshåndtering og gadelys og producerer vedvarende energi via særskilte datterselskaber. De særskilte datterselskaber serviceres af

Svendborg Forsyningservice A/S, som er et serviceselskab, hvori bl.a. alt personale er ansat.

Advokatfirmaet Miljø & Energi har oplyst, at der med individuelle varmepumper forstås varmepumper, der har en varmekapacitet på under 250 kW, og som derfor ikke udgør et kollektivt varmeforsyningsanlæg i varmeforsyningslovens forstand.

Advokatfirmaet Miljø & Energi har desuden oplyst, at kommunen efter varmeforsyningsloven gerne må varetage kollektiv varmeforsyningsvirksomhed, men som udgangspunkt ikke levering af individuel varmeforsyning.

Det fremgår af sagen, at det er advokatfirmaets opfattelse, at varmeforsyningsloven ikke udtømmende gør op med kommunernes muligheder for at etablere og drive anlæg, der ikke kan anses for kollektive varmeforsyningsanlæg, fordi deres varmekapacitet er mindre end 250 kW, og at spørgsmålet derfor skal vurderes efter kommunalfuldmagtsreglerne.

Advokatfirmaet har henvist til, at etablering og drift af individuelle varmepumper til forsyning af kommunens egne bygninger må anses for en lovlig kommunal aktivitet ud fra den kommunalretlige grundsætning om produktion til eget brug. Det er også oplyst, at kommunen ikke med modellen vil drive virksomhed med henblik på at opnå en fortjeneste.

Det fremgår desuden af sagen, at det er Svendborg Kommunes opfattelse, at kommunen kan udskille varetagelsen af etablering og drift af de individuelle varmepumper på kommunens bygninger i et aktieselskab under Svendborg Forsyning A/S, fordi de opgaver, som selskabet skal udføre, udgør kommunal forsyningsvirksomhed. Kommunen har henvist til, at der ikke ifølge kommunalretlig praksis stilles krav om, at den kommunale forsyningsvirksomhed skal være omfattet af varmeforsyningsloven for at kunne betegnes som kommunal forsyningsvirksomhed, eller at den kommunale varmeforsyningsvirksomhed skal forsyne andre end kommunen selv.

Følgende fremgår også af henvendelsen:

”Svendborg Kommune ønsker at etablere driften af individuelle varmepumpe til kommunens bygninger i et aktieselskab, både fordi forsyningsopgaven har mindre sammenhæng med den øvrige kommunale virksomhed, men særligt af hensyn til at der kan

udnyttes den synergi der er ved, at der i Svendborg Forsyning A/S koncernen allerede er stor ekspertise med varmepumper, og den ekspertise blandt andet anvendes i forbindelse med drift af varmepumper over 0,25 MW. Herved kan samme ekspertise i Svendborg Forsyning A/S koncernen tilsvarende anvendes ved driften af varmepumper under 0,25 MW. Endvidere kan der via Svendborg Forsyningsservice A/S laves fælles vagtordning.”

Den 23. februar 2021 bad Ankestyrelsen Klima- Energi- og Forsyningsministeriet om en udtalelse om, hvorvidt der efter ministeriets opfattelse er hjemmel i varmeforsyningsloven eller anden lovgivning på ministeriets område til, at en kommune kan etablere og drive individuelle varmepumper til forsyning af kommunens egne bygninger i et selskab med begrænset ansvar. Vi bad også ministeriet vurdere, om lovgivningen på ministeriets område er til hinder for den pågældende disposition.

Klima- Energi- og Forsyningsministeriet forelagde spørgsmålene for Energistyrelsen.

Den 23. marts 2021 har Energistyrelsen sendt en udtalelse til Ankestyrelsen. Følgende fremgår bl.a. af udtalelsen:

”Energistyrelsen har tidligere forholdt sig til kommunernes juridiske adgang til at yde individuel varmeforsyning i forbindelse med brev af 19. december 2019 fra Klima-, Energi- og forsyningsudvalget:

[...]

Spørgsmål 167

Vil ministeren, eventuelt med input fra social- og indenrigsministeren, redegøre for, i hvilket omfang kommunerne i dag har juridisk adgang til at yde individuel varmeforsyning med eksempelvis varmepumper?

Svar

Jeg har forelagt spørgsmålet for Energistyrelsen, der har oplyst følgende, hvortil jeg kan henholde mig:

”Den kommunale hjemmel til at drive varmeforsyning omfatter alene kollektive varmeforsyningsanlæg. Kollektiv varmeforsyning defineres i varmeforsyningsloven som

ledningsforbundne fjernvarmeanlæg til levering af energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand.

Kommunerne har således ikke adgang til at etablere og drive individuel varmforsyning – heller ikke som aktieselskaber – som skal lave individuel varmforsyning med eksempelvis varmepumper.”

Det er fortsat Energistyrelsens vurdering at kommunerne ikke har hjemmel til at etablere og drive individuel varmforsyning – f.eks. med varmepumper. Kommunernes hjemmel til at drive varmforsyning omfatter alene kollektive varmforsyningsanlæg. Varmeproduktionsanlæg, herunder varmepumper, med en varmeproduktionskapacitet på over 0,25 MW er omfattet af varmforsyningslovens definition af kollektiv varmforsyning.

Henvendelsen til Klima, Energi- og Forsyningsministeriet af d. 23. februar 2021 adskiller sig herfra, da henvendelsen drejer sig om kommunernes adgang til at etablere individuelle varmepumper med en varmekapacitet på under 0,25 MW pr. varmepumpe til forsyning af kommunernes egne bygninger.

Energistyrelsens sammenfattende vurdering

Det er Energistyrelsens vurdering at kommunernes adgang til at etablere individuelle varmepumper med en varmekapacitet på under 0,25 MW til opvarmning af kommunalejede bygninger som udgangspunkt ikke er reguleret af varmforsyningslovens bestemmelser eller anden lovgivning inden for ministeriets område. En undtagelse hertil er dog i de tilfælde hvor flere individuelle varmepumper med en varmeproduktionskapacitet på under 0,25 MW, leverer varme til samme net eller ejendom, hvorved de sammenlagt opnår en varmeproduktionskapacitet på over 0,25 MW. I disse tilfælde vil individuelle varmepumper blive betragtet som et kollektivt varmforsyningsanlæg, jf. varmforsyningslovens § 2, stk. 1, nr. 4 og er derved reguleret af lovens bestemmelser. Dispositionen kan derfor også være omfattet af godkendelseskravet i projektbekendtgørelsens § 14.

Energistyrelsen finder samtidig, at der ikke, inden for ministeriets område, foreligger anden lovgivning, der er til hinder for sådan en disposition. Det lægges i vurderingen til grund, at kommunen kun etablerer og driver individuelle varmepumper med det formål at

levere varme til bygninger ejet af kommunen uden henblik på ekstern forsyning.”

Regler og praksis

Varmeforsyningsloven

Følgende fremgår af § 2, stk. 1, nr. 4, og § 2, stk. 2, samt § 2 b, stk. 1, nr. 1, i varmforsyningsloven:

”§ 2. Ved kollektive varmforsyningsanlæg forstås virksomhed, der driver følgende anlæg med det formål at levere energi til bygningers opvarmning og forsyning med varmt vand, jf. dog stk. 2:

[...]

4) Blokvarmecentraler, herunder kraft-varme-centraler med en eleffekt på 25 MW eller derunder.

Stk. 2. Kollektive varmforsyningsanlæg som nævnt i stk. 1 omfatter ikke anlæg til produktion af opvarmet vand, damp eller gas, der har en varmekapacitet på under 0,25 MW, eller anlæg til fremføring af opvarmet vand, damp eller gas, hvor de produktionsanlæg, der leverer til anlægget, sammenlagt har en varmekapacitet på under 0,25 MW.

§ 2 b. Med henblik på varmforsyning af kommunen kan en kommune alene eller sammen med andre kommuner eller private virksomheder varetage

1) virksomhed omfattet af § 2, stk. 1,

[...]”

Kommunalfuldmagtsreglerne

Efter kommunalfuldmagtsreglerne gælder der som udgangspunkt et forbud mod, at en kommune uden lovhjemmel driver handel, håndværk, industri eller finansiell virksomhed.

Det antages dog i de kommunale tilsynsmyndigheders praksis og i den juridiske litteratur, at en kommune som en modifikation til det nævnte udgangspunkt har ret til at forsyne sig selv med varer og tjenesteydelser.

Der er ingen grænser med hensyn til arten af varer og tjenesteydelser, som en kommune kan producere til eget brug. Denne produktion kan

omfatte enhver vare og tjenesteydelse, som en kommune er i stand til at producere til eget brug.

En kommune kan – i stedet for selv at producere en vare eller en tjenesteydelse til eget brug – engagere sig i en privatretlig virksomhed, som producerer varen eller ydelsen for kommunen. Det er dog en betingelse, at den private virksomhed ikke har anden produktion af betydning til afsætning på det frie marked. Det skyldes, at kommunen ellers ville engagere sig i almindelig erhvervsmæssig aktivitet.

Det er også en betingelse for kommunal deltagelse (uden lovhjemmel) i en privatretlig selskabsdannelse, at selskabet udelukkende varetager opgaver, som den deltagende kommune selv lovligt kunne varetage. Kommunen kan ikke udvide sit lovlige opgaveområde ved at deltage i et aktieselskab. Det ville have karakter af omgåelse.

Vi henviser til Kommunernes opgaver - Kommunalfuldmagten m.v., Karsten Revsbech, Jurist- og Økonomforbundets Forlag, 3. udgave 2015, side 146, 149 og 272.

Det sidstnævnte princip omtales også som mellemlidsteorien.

Følgende fremgår af Kommunale aktieselskaber, Rikke Søgaard Berth, Karnov Group, 2. udgave 2021, side 31:

”Mellemlidsteorien gælder også for et kommunalt aktieselskabs eventuelle datterselskaber. Et datterselskab vil derfor heller ikke kunne udføre opgaver, som kommunen ikke selv vil kunne påtage sig.”

Desuden fremgår følgende af Kommunale aktieselskaber, Rikke Søgaard Berth, Karnov Group, 2. udgave 2021, side 65 ff., om brug af koncernstrukturer:

”Et aktieselskab kan enten oprettes som en enkeltstående enhed, eller selskabet kan indgå som en koncern. På forsyningsområdet har mange kommuner valgt at etablere en såkaldt ”multiforsyning” i en koncernstruktur, hvor der oprettes et holdingselskab (moderselskab), der ejer en række datterselskaber, [...].

Det vil være nødvendigt at fastlægge, hvilket retsgrundlag kommunen har for at eje hvert af selskaberne. [...] Retsgrundlaget

er blandt andet afgørende for, hvilke opgaver det enkelte selskab i koncernen kan løse, og for om kommunen må have bestemmende indflydelse i de enkelte selskaber. Det juridiske grundlag kan være en sektorlov, kommunalfuldmagtsreglerne eller lov 548 [...].”

Det daværende Indenrigs- og Sundhedsministerium udtalte den 22. januar 2007 i to udtalelser følgende om en kommunes adgang til at have bestemmende indflydelse i et aktieselskab eller en erhvervsdrivende fond, der varetager drift af en lystbådehavn:

”Efter den kommunale styrelseslovs § 2, stk. 1, styres en kommunes anliggender af kommunalbestyrelsen. Lovens bestemmelser finder anvendelse på alle forhold i den kommunale styrelse, medmindre andet særligt er hjemlet i anden lovgivning, jf. § 1, stk. 2. Dette indebærer, at opgaver, som efter lovgivningen skal varetages i kommunalt regi, samt opgaver, som en kommune har valgt selv at varetage, som udgangspunkt skal varetages gennem det i styrelsesloven fastlagte styrelsessystem.

Den kommunale styreform, der er fastlagt i loven og styrelsesvedtægten, indebærer, at der er mulighed for en høj grad af politisk indflydelse – herunder indflydelse fra politiske mindretal – på alle kommunale beslutninger, jf. bl.a. § 11, stk. 1, om ethvert medlems initiativret, § 17, stk. 1, om økonomiudvalgets og de stående udvalgs varetagelse af den umiddelbare forvaltning af kommunens anliggender, § 23 om et udvalgsmedlems standsningsret og § 31 a, stk. 3, om borgmesterens indgrebsret.

Kommunal forvaltning er omfattet af offentlighedsloven og forvaltningsloven, og kommuner er i al virksomhed underkastet almindelige offentligretlige retsgrundsætninger om saglighed i forvaltningen, herunder lighedsgrundsætningen og magtfordrejningsgrundsætningen. Offentlighedsloven og forvaltningsloven samt almindelige offentligretlige retsgrundsætninger om saglighed i forvaltningen finder ikke anvendelse på institutioner, der er organiseret på privatretligt grundlag, selvom det måtte være forvaltningsmyndigheder, der ejer institutionen eller har bestemmende indflydelse på denne. Der henvises i den forbindelse til Hans Gammeltoft-Hansen m.fl., Forvaltningsret, 2002, side 99 f.

Den retlige kontrol med de kommunale beslutninger varetages af den kommunale revision, det almindelige kommunale tilsyn,

særlige klagemyndigheder og af Folketingets Ombudsmand. En sådan retlig kontrol føres ikke med institutioner, der er organiseret på privatretligt grundlag, selvom det måtte være forvaltningsmyndigheder, der ejer institutionen eller har bestemmende indflydelse på denne.

En kommunalbestyrelse kan derfor normalt ikke udskille en opgave og dertil knyttede kommunale midler i et selvstændigt selskab eller en anden privatretlig organisationsform, f.eks. en erhvervsdrivende fond, og samtidig bevare rådigheden over opgavevaretagelsen, f.eks. ved at udpege flertallet af medlemmerne i fondens bestyrelse. Herved ville kommunalbestyrelsen bringe sin virksomhed uden for reglerne i styrelseslovgivningen og den øvrige lovgivning, der gælder for kommunal forvaltning, navnlig offentlighedsloven og forvaltningsloven. Det anførte gælder, uanset om der er tale om opgaver, som kommunalbestyrelsen er pålagt i henhold til lovgivningen, eller opgaver, som kommunalbestyrelsen selv har besluttet at varetage.

En kommune kan således som udgangspunkt ikke have bestemmende indflydelse i en erhvervsdrivende fond, der varetager drift af en lystbådehavn.

Det antages dog, at der for visse opgavetyper foreligger særlige hensyn, der kan begrunde en opgavevaretagelse i privatretlige organisationsformer, uanset at kommunen bevarer rådigheden over opgavevaretagelsen. Dette er navnlig tilfældet, hvor den pågældende opgave har mindre sammenhæng med den øvrige kommunale virksomhed, eller hvor hensynet til en forretningsmæssig ledelse af opgavevaretagelsen er fremtrædende. Som eksempler på tilfælde, hvor der foreligger sådanne særlige hensyn, der kan begrunde en kommunal virksomhed i selskabsform, kan nævnes forarbejdning og afsætning af biprodukter fra en kommunal virksomhed og udførelse af kommunal forsyningsvirksomhed.

[...]

Den kommunale forsyningsvirksomhed er en modifikation til det udgangspunkt, der gælder efter kommunalfuldmagtsreglerne, hvorefter det ikke er en kommunal opgave at drive handel, håndværk, industri eller finansiell virksomhed. Formålet med forsyningsvirksomheden har været at opfylde det lokale behov for

forbrugsgoder som vand, el, gas, varme, spildevandsafledning og affaldsbortskaffelse mv., dvs. at sikre borgernes interesser som aftagere heraf. Den kommunale forsyningsvirksomhed er blandt andet begrundet med hensynet til brugernes interesse i gennem kommunale virksomheder at sikre kontrol med priser og leveringsbetingelser.

[...]

Det er Indenrigs- og Sundhedsministeriets opfattelse, at drift af lystbådehavne ikke kan betragtes som eller sidestilles med kommunal forsyningsvirksomhed. Ministeriet har herved lagt vægt på, at drift af lystbådehavne ikke er en virksomhed, der har til formål at sikre borgernes interesser som aftagere af elementære forbrugsgoder, og at kommunalbestyrelsen – idet den ikke er forpligtet til at forsyne borgerne med denne ydelse – selv kan bestemme, om den ønsker at varetage denne opgave.

Følgende fremgår af det daværende Økonomi- og Indenrigsministeriums udtalelse af 9. april 2014 om Midttrafiks oprettelse af et busselskab:

”Det er de kommunale tilsynsmyndigheders faste praksis, at en kommune eller et kommunalt fællesskab, alligevel kan udskille en opgave og de hertil knyttede midler i et privat selskab m.v. og samtidig bevare rådigheden over det, når de opgaver, som det private selskab m.v. skal udføre, udgør kommunal forsyningsvirksomhed.

Ved kommunal forsyningsvirksomhed forstås normalt opgaver vedrørende forsyning af borgere og virksomheder med vand, energi (gas, varme og el) samt spildevandsafledning. Dette er en afgrænset gruppe opgaver med tekniske karaktertræk, som normalt fordrer kapitalkrævende anlæg. Opgaverne har traditionelt været varetaget af kommunerne på vegne af aftagerne – og ikke på vegne alle kommunens borgere – efter det såkaldte ”hvile-i-sig-selv” princip eller af aftagerne på andelsbasis.

[...]

De forhold, som De har henvist til som begrundelse for udskillelse i et aktieselskab, vedrører i vidt omfang trafikalselskabets muligheder for at varetage sin egenproduktion på en mere konkurrencedygtig måde.

Dette er forhold, som i almindelighed eller i hvert fald ofte vil tale for, at en kommune eller et kommunalt fællesskab udskiller sin egenproduktion i en privatretlig selskabsform. Det er imidlertid efter Økonomi- og Indenrigsministeriets opfattelse som udgangspunkt ikke forhold, der er tilstrækkeligt tungtvejende til, at de kan begrunde en fravigelse af hovedreglen, hvorefter en kommune eller et kommunalt fællesskab ikke kan have bestemmende indflydelse i et privatretligt selskab m.v. Denne har som allerede anført sin baggrund i, at kommunale opgaver skal varetages gennem det i styrelsesloven fastlagte styrelsessystem, således at opgavevaretagelsen er underlagt den styrelsesretlige og generelle offentligretlige lovgivning og de kontrolmekanismer, der gælder for kommunal virksomhed, [...]. Økonomi- og Indenrigsministeriet tillægger det herved også betydning, at dette i givet fald ville være en meget vidtrækkende undtagelse fra hovedreglen.

Der er heller ikke praksis fra tilsynsmyndighederne, der tillægger mulighederne for at varetage kommunal egenproduktion på mere konkurrencedygtig måde den betydning, at en kommune eller et kommunalt fællesskab kan udskille opgaven i en privatretlig organisationsform og stadig bevare rådigheden over opgavevaretagelsen. Derimod findes der praksis, hvorefter det er antaget, at kommunal egenproduktion ikke kan varetages i privatretlige selskaber med bestemmende indflydelse."

Sådan vurderer vi sagen

På baggrund af Energistyrelsens udtalelse lægger vi til grund, at spørgsmålet om, hvorvidt Svendborg Kommune lovligt kan etablere og drive individuelle varmepumper til forsyning af kommunens egne bygninger i et selskab med begrænset ansvar ikke er reguleret af varmforsyningsloven eller anden lovgivning på Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets område. Vi lægger også til grund, at lovgivningen på Klima-, Energi- og Forsyningsministeriets område ikke er til hinder herfor.

Spørgsmålet ses således ikke at være reguleret i den skrevne lovgivning og må derfor afgøres efter kommunalfuldmagtsreglerne.

Ankestyrelsen vurderer, at Svendborg Kommune med hjemmel i kommunalfuldmagtsreglerne kan etablere og drive individuelle

varmepumper med en varmekapacitet på under 0,25 MW pr. varmepumpe til forsyning af kommunens egne bygninger. Vi lægger vægt på, at der er tale om produktion af varme til eget brug.

Det er desuden vores opfattelse, at kommunen kan udskille opgaven til et selskab med begrænset ansvar. Vi lægger vægt på, at en kommune – i stedet for selv at producere en ydelse til eget brug – kan engagere sig i en privatretlig selskab, som producerer ydelsen for kommunen, forudsat at selskabet ikke har anden produktion af betydning til afsætning på det frie marked.

Da kommunen selv kan varetage opgaven, vil datterselskabet Svendborg VE A/S også kunne varetage opgaven. Vi henviser til det ovenfor anførte princip om mellemedsteorien.

Spørgsmålet er herefter, om kommunen kan udskille opgaven til Svendborg VE A/S og samtidig bevare rådigheden over selskabet.

Som nævnt ovenfor kan en kommunalbestyrelse normalt ikke udskille en opgave og dertil knyttede kommunale midler i et selvstændigt selskab og samtidig bevare rådigheden over opgavevaretagelsen. Forarbejdning og afsætning af biprodukter fra en kommunal virksomhed og udførelse af kommunal forsyningsvirksomhed er eksempler på tilfælde, hvor der foreligger særlige hensyn, der kan begrunde en kommunal virksomhed i selskabsform.

Det er Ankestyrelsens opfattelse, at varmemforsyning til kommunens eget brug ikke kan betragtes som forsyningsvirksomhed, sådan som forsyningsvirksomhed normalt er karakteriseret i de kommunalretlige regler. Vi lægger vægt på, at kommunal forsyningsvirksomhed traditionelt er begrundet med hensynet til at sikre borgernes interesser som aftagere, f.eks. af varme.

Det er dog også vores opfattelse, at der ved etablering og drift af individuelle varmepumper til forsyning af kommunens egne bygninger med varme foreligger andre særlige og tungtvejende hensyn, der kan begrunde udskillelse af opgaven i et selskab, hvor kommunen bevarer rådigheden over opgavevaretagelsen. Vi lægger vægt på, at der er tale om en afgrænset opgave med tekniske karaktertræk i lighed med varmemforsyningsvirksomhed, dog uden forsyning af andre end kommunen selv.

Vi lægger også vægt på oplysningerne om, at kommunens ønske om at udskille opgaven i et aktieselskab med bestemmende indflydelse er særligt begrundet i hensynet til at udnytte synergien ved, at der i forsyningskoncernen er stor ekspertise med drift af varmepumper over 0,25 MW, og at samme ekspertise vil kunne anvendes ved driften af varmepumper under 0,25 MW.

Det er vores opfattelse, at drift af individuelle varmepumper til forsyning af kommunens bygninger med varme har mindre sammenhæng med den øvrige kommunale virksomhed, som kommunalbestyrelsen varetager. Det er således vores opfattelse, at drift af individuelle varmepumper på grund af sin tekniske karakter adskiller sig fra andre kommunale opgaver på en sådan måde, at det må anses for ubetænkeligt at henlægge denne afgrænsede opgave uden for det i kommunestyrelsesloven fastlagte styrelsessystem til et selskab, hvor kommunen har bestemmende indflydelse. Henset hertil finder vi ikke, at det forhold, at der er tale om produktion til eget brug, betyder, at kommunen ikke kan have rådigheden over selskabet.

Det er på denne baggrund vores opfattelse, at den særlige undtagelse fra forbuddet mod bestemmende indflydelse, der gælder for kommunal forsyningsvirksomhed og kommunal biproduktion, kan udstrækkes til også at gælde for et afgrænset område af teknisk karakter i lighed med forsyningsvirksomhed.

Ankestyrelsen vurderer således, at Svendborg Kommune med hjemmel i kommunalfuldmagtsreglerne kan etablere og drive individuelle varmepumper i aktieselskabet Svendborg VE A/S og samtidig bevare rådigheden over selskabet.

Vi henleder kommunens opmærksomhed på, at det fremgår af Energistyrelsens udtalelse, at i de tilfælde, hvor flere individuelle varmepumper med en varmeproduktionskapacitet på under 0,25 MW måtte levere varme til samme net eller ejendom og derved sammenlagt opnår en varmeproduktionskapacitet på over 0,25 MW, vil individuelle varmepumper være at betragte som et kollektivt varmforsyningsanlæg og dermed være reguleret af varmforsyningslovens bestemmelser.

Vi offentliggør denne udtalelse på www.ast.dk.

Ankestyrelsens kompetence som tilsynsmyndighed

Ankestyrelsen fører tilsyn med, at kommunerne overholder den lovgivning, der særligt gælder for offentlige myndigheder. Det står i § 48, stk. 1, i kommunestyrelsesloven.

Ankestyrelsen kan udtale sig om lovligheden af kommunale dispositioner eller undladelser. Det står i § 50 i kommunestyrelsesloven.

Ankestyrelsen kan også afgive en vejledende udtalelse om lovligheden af en påtænkt kommunal disposition.

Venlig hilsen

Julie Sinkbæk Juuel

Vi har anvendt:

Lovbekendtgørelse nr. 47 af 15. januar 2019 om kommunernes styrelse
(kommunestyrelsesloven)

Lovbekendtgørelse nr. 1215 af 14. august 2020 om varmforsyning
(varmeforsyningsloven)